

[Undervisningsministeren.]

nighedsraadsloven af 1922 fastslog, fremdeles gældende, idet den udtrykkeligt paa ny er hævdet i Skoletilsynsloven af 20. Maj 1933. Det er altsaa en fuldkommen Spøgesesfrygt, der søges fremkaldt fra enkelte Medlemmers Side i denne Sag.

Man har draget det Sthyr'ske Cirkulære af 6. April 1900 frem, men overser ganske i Debatten, at dette Cirkulære selv erklærer, at det kun er vejledende. Kultusminister Sthyr siger udtrykkeligt i sit Cirkulære:

„De nedenstaaende Regler for Undervisningen og Timefordelingen maa ikke opfattes som Bestemmelser, der ufravigelig skal følges; det er en Vejledning, som Ministeriet har ønsket at kunne give de stedlige Skolebestyrelser.“

Og det er det, der fremdeles bestaar, og fremdeles vil bestaa i endnu højere Grad end nogen Sinde; den Indflydelse, Ministeriet udøver gennem sin Konsulent eller dette Nævn — hvis det bliver til noget, nu faar jeg se Lovforslaget, og saa kommer det til Overvejelse i Ministeriet, der er ikke taget Stilling dertil endnu —, vil i endnu højere Grad end nogen Sinde tidligere kun blive en vejledende og raadgivende Indflydelse. Men det kan vel ikke være galt, at Skolebøgerne er rigtige? — og man har vel Lov til, ja, det er ens Pligt, at vejlede og raadgive i saa Henseende. Skolebogsudvalget blev nedsat som Led i en almindelig international Bevægelse; vi havde ligefrem faaet Opfordring dertil — enstemmig Opfordring dertil fra Folkeforbundet, og alle Partier, ogsaa her fra Danmark, havde været med til at vedtage disse Opfordringer til de forskellige Lande om at søge gennemført, om det var fornødent, en Skolebogsrevision, særlig for Historiens Vedkommende, for derved at undgaa meningsløst nationalt Had, for derved at fremme Folkefreden. Skolebogsudvalgets Arbejde er et Led i dette almindelige internationale Arbejde.

Der er sagt umaadelig mange Taabeligheder om denne Sag, og det synes ret haabløst at gendrive dem; ikke fordi jeg tror, de deles af den store brede Offentlighed, men i de Klikker, hvor man ynder den Slags Agitation, er det ret haabløst at imødegaa dem, naar man fra den Side vedbliver at gentage Taabelighederne; jeg vil dog lige nævne enkelte saadanne som denne, at de historiske Lærebøger skulde revideres saaledes, at Krige og Hærførere ikke maatte omtales, Napoleon, Cæsar, Alexander f. Eks. Jo, det maa de fremdeles som hidtil, men en anden Sag er det, om Lærebøgerne skal

være lutter Krigshistorie, vi mener ogsaa, at det kulturhistoriske Stof skal frem og mere og mere i Forgrunden. Man har sagt, at hvis en saadan Revision af de historiske Lærebøger foretages, vil alt det falde bort, der kan opflamme Ungdommen til Offervilje, til Heltemod. Krigene og Krigerne vil fremdeles blive omtalt, men jeg vil dog mene — og jeg tror, jeg har Tilslutning i det overvejende Flertal i denne Sal og i den overvejende Del af den danske Befolkning —, at Offervilje og Uegennytte, ja, Heltemod, ogsaa kan udøves paa anden Maade og paa andet Sted end paa Valpladsen. Vi kender vel Forskere, vi kender vel Videnskabsmænd, vi kender vel Læger, vi kender vel Missionærer og mange andre, som har ofret Helbred, Gods, Liv for deres Sags Skyld. Man har sagt, at de store Personligheder ikke i Fremtiden vil komme til at spille den Rolle for Ungdommen, saa langt fra. Saadanne Personligheder som de store Opfindere, de store Reformatorer, de store Banebrydere, de store Forskere, de store Videnskabsmænd, en Pasteur, en Fritjof Nansen o. s. v., o. s. v., afgiver sandelig Stof nok til, at Ungdommen kan begejstres til i det Omfang, deres Evner og naturlige Omstændigheder tillader dem, at følge i disse heroiske Fodspor. Naa, men disse Taabeligheder er jo saa haandgribelige, at de kun kan gøre Tjeneste i den mest lavpandede Agitation.

Til det ærede Medlem Hr. Julin, som jeg ved er en redelig Mand, der kun siger (Latter) jo, det ved jeg, det kender jeg fra Samtaler med ham og gennem hele hans Holdning, jeg ved, han vil Sandheden, jeg ved, man kan tale med ham — jeg vil gerne her appellere fra den ikke rigtigt underrettede Hr. Julin til en forhaabentlig gennem min Fremstilling bedre underrettet, og saa haaber jeg videre, at det vil gaa ham, som det er gaaet en Mand, han sikkert sætter megen Pris paa, Pastor Veien, Ingstrup, i Nordjylland. I det ærede Medlem Hr. Julins Tale her i Tinget genfandt jeg i hvert Fald aldeles ordret et helt Stykke af en Artikel, som Hr. Veien, Ingstrup, havde skrevet i „Vendsyssel Tidende“ om Skolebøger, og nu skete der det, at denne Artikel af Pastor Veien i „Vendsyssel Tidende“ blev kraftigt imødegaaet af Lærer Præstholm i Kvissel, og saa blev man enig om at afholde et Møde i Sindal den 13. Oktober, hvor mange Folk var kommet til Stede foruden næsten alle Lærere og de allerfleste Præster fra Egnen. Efter at Lærer Præstholm og Pastor Veien havde drøftet Spørgsmaalet og Skolekon-